

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรยายประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง ในด้านของประสบการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ และความต้องการการช่วยเหลือ ประยุกต์วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนสิงหาคม 2552 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลกระทำไปพร้อม ๆ กันจนข้อมูลอิ่มตัว รวมผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้นจำนวน 9 ราย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 9 ราย เป็นเพศหญิงทั้งหมด มีอายุตั้งแต่ 15-18 ปี โดยแบ่งเป็นอายุ 15-16 ปี จำนวน 5 ราย และอายุ 17-18 ปี จำนวน 4 ราย ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 4 ราย และปวช. จำนวน 5 ราย ทั้งหมดอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระยอง สถานภาพของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน จำนวน 8 ราย และบิดามารดาถึงแก่กรรม จำนวน 1 ราย อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งหมดมีอาชีพรับจ้าง ครอบครัวส่วนใหญ่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท/เดือน จำนวน 6 ราย รายได้ของครอบครัวมากกว่า 10,000 บาท/เดือน จำนวน 2 ราย และรายได้ของครอบครัวต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน จำนวน 1 ราย ครอบครัวปฏิเสธการใช้สารเสพติด จำนวน 3 ราย สูบบุหรี่ จำนวน 4 ราย ดื่มสุรา และทั้งสูบบุหรี่และดื่มสุรา จำนวน 1 ราย เท่ากัน อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 8 ราย และอยู่กับยาย จำนวน 1 ราย จำนวนครั้งของการถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดถูกทารุณกรรมทางเพศครั้งแรก อายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ตั้งแต่อายุ 13-15 ปี จำนวน 5 ราย และอายุ 16-18 ปี จำนวน 4 ราย ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งหมดเป็นบุคคลนอกครอบครัว

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง พบประเด็นที่เกี่ยวข้อง 3 ประเด็นหลักสาระ คือ 1) ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ และ 3) ความต้องการการช่วยเหลือ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า เป็นการรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเองและเกิดขึ้นต่อครอบครัว และการรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

1. การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง ผู้ให้ข้อมูลพบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายน่ากลัว รู้สึกหมดอนาคต รู้สึกอยากตาย และบางครั้งเกิดความอับอายต่อผู้อื่น นอกจากนี้ยังทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บซึ่งการได้รับบาดเจ็บนี้มีทั้งภายในและภายนอกร่างกาย ซึ่งมีทั้งอาการที่ไม่รุนแรง ได้แก่ ปวดเมื่อย ฟกช้ำตามแขนและขา เป็นต้น และอาการที่รุนแรง ได้แก่ การฉีกขาดของช่องคลอด มีเลือดออกทางช่องคลอด และอาการปวดท้องน้อยและแสบช่องคลอดเวลาปัสสาวะ เป็นต้น ซึ่งการได้รับบาดเจ็บนี้เกิดจากการไม่ยินยอม หรือข่มขืนของผู้ที่ถูกทารุณกรรมทางเพศและมีการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญจากผู้ที่ทำให้ทารุณกรรมทางเพศ ประกอบด้วย
 - 1.1 โหดร้ายน่ากลัว ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิตและไม่คิดว่าจะพบกับเหตุการณ์นั้น เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ตนเองรู้สึกกลัวมาก กลัวจนตัวสั่น หลับตาเมื่อใดก็ยังมองเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอยู่ติดตา
 - 1.2 หมดอนาคต ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับชีวิตตนเอง ทำให้ตนเองเสียใจมาก ซึมเศร้า และสภาพจิตใจแย่ จนรู้สึกว่าตนเองหมดอนาคต ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร
 - 1.3 อยากตาย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ผลกระทบที่เกิดจากการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นส่งผลต่อความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลอย่างรุนแรง โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเสมือนเป็นบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่ที่ทำลายความหวังทุกอย่างในชีวิตตนเองอย่างมาก ทำให้ตนเองรู้สึกอยากฆ่าผู้อื่นถ้ามีใครรู้เรื่องหรือรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้สึกผิดที่ต้องทำให้บิดามารดาผิดหวังและอับอายผู้อื่น ความรู้สึกดังกล่าวจึงส่งผลต่อจิตใจของผู้ให้ข้อมูลอย่างมากจนคิดอยากฆ่าตัวตาย
 - 1.4 อับอาย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์นั้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความอับอายผู้อื่นทั้งเพื่อน ๆ และชาวบ้าน กลัวคนอื่นจะนินทา และอับอายเพื่อนที่ผู้ชายไม่ยอมรับ

1.5 ร่างกายได้รับบาดเจ็บ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ผลของการถูกทารุณกรรมทางเพศทำให้ตนเองได้รับบาดเจ็บทั้งภายในและภายนอกร่างกาย โดยการได้รับบาดเจ็บนั้นมีทั้งอาการบาดเจ็บที่รุนแรงและไม่รุนแรง เช่น อาการปวดท้อง ปวดช่องคลอด การฉีกขาดของช่องคลอด ฟกช้ำ และปวดเมื่อย เป็นต้น ซึ่งการได้รับบาดเจ็บนี้เกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยินยอมหรือขัดขืน ไม่ทำตามความต้องการของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ

2. การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกจากมีผลต่อตนเองแล้วยังมีผลต่อครอบครัว โดยผลที่เกิดจากการถูกทารุณกรรมทางเพศส่งผลกระทบต่อครอบครัวทั้งในด้านบวก คือ ความห่วงใย ความใกล้ชิด และการได้รับกำลังใจ สำหรับผลในด้านลบ คือ ความเสียใจของบิดามารดา ประกอบด้วย

2.1 ความห่วงใย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า แม้จะเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้นซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ดี แต่ภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่ามีผลในทางบวก คือ ทำให้บรรยากาศในครอบครัวดีขึ้นโดยสมาชิกในครอบครัวมีความห่วงใยกันมากขึ้น บิดามารดาคอยดูแลเอาใจใส่ผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น

2.2 ความใกล้ชิด ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วนั้นทำให้บิดามารดาและผู้ปกครองคอยดูแลผู้ให้ข้อมูลอย่างใกล้ชิดมากขึ้น โดยเฉพาะมารดาจะคอยอยู่เป็นเพื่อนตลอด ไปไหนก็ไปด้วยกันตลอด บิดาก็มีการพูดคุยและใกล้ชิดกับผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น

2.3 การได้รับกำลังใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า หลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นแล้ว ผู้ให้ข้อมูลได้รับกำลังใจจากหลาย ๆ คนที่อยู่รอบข้าง ได้แก่ ครอบครัวโดยการปลอบโยน อยู่เป็นเพื่อน เข้าใจผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น คอยซักถามปลอบโยนผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีกำลังใจดีขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.4 ความเสียใจของบิดามารดา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ครอบครัวโดยเฉพาะบิดามารดาเสียใจ มารดาจะเสียใจและร้องไห้ เมื่อเห็นผู้ให้ข้อมูลร้องไห้ สำหรับบิดาก็จะรู้สึกเสียใจจนบางครั้งไม่อยากไปทำงาน

3. การรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลใช้ในการแก้ไขปัญหาหรืออาการที่เกิดขึ้นกับตนเองจากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลมีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง และการจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ประกอบด้วย

3.1 การจัดการด้วยตนเอง จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกและอาการต่าง ๆ เช่น กลัว จิตใจซึมเศร้า เสียใจ และร้องไห้ เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงมีวิธีการต่าง ๆ เพื่อลดความรุนแรงของความรู้สึกและอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวต่อไปได้ ได้แก่

3.1.1 การอยู่คนเดียว ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าย ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศดังกล่าวขึ้น ผู้ให้ข้อมูลจะเก็บตัวเียบอยู่คนเดียว ไม่ออกไปไหน และไม่พูดคุยกับใคร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวิธีหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้กับตนเอง

3.1.2 การใช้ยานอนหลับ เป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้จัดการกับอาการที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ดังกล่าว โดยเฉพาะในเวลาทีเครียดมาก ๆ จนทำให้ออนไม่หลับ ซึ่งระยะเวลาในการใช้ยาหรือจำนวนยาที่ใช้ก็จะแตกต่างกันไป

3.1.3 การพึ่งศาสนา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีผลทำให้ตนเองคิดมาก จิตใจไม่สงบ ฟุ้งซ่าน เป็นต้น จึงต้องอาศัยสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ โดยการไปทำบุญตักบาตร รดน้ำมนต์ และสวดมนต์ไหว้พระเป็นต้น โดยมีความเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวจะช่วยให้จิตใจสงบและพ้นทุกข์ได้

3.2 การจัดการทีได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกและอาการต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว นอกจากวิธีการจัดการกับความรู้สึกและอาการด้วยตนเองแล้ว ผู้ให้ข้อมูลยังจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น เพื่อน การเบี่ยงเบนความสนใจ และบุคลากรด้านสุขภาพ เป็นต้น เพื่อให้ตนเองลืมเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศ ความช่วยเหลือทีได้รับจากผู้อื่น ได้แก่

3.2.1 การพูดคุยกับเพื่อน ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ การพูดคุยกับเพื่อนก็เป็นวิธีการจัดการกับเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศวิธีหนึ่งโดยเฉพาะกับเพื่อนที่สนิท ผู้ให้ข้อมูลจะเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็จะพยายามพูดคุยและหาเรื่องที่สนุก ตลกขบขันมาเล่าให้ ผู้ให้ข้อมูลฟัง เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลลืมเหตุการณ์ต่าง ๆ ทีเกิดขึ้น

3.2.2 การเบี่ยงเบนความสนใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ การทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ไปเที่ยวกับเพื่อน เล่นเกมส์ ฟังเพลง และร้องเพลง เป็นต้น เป็นกิจกรรมทีสามารถช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ให้ข้อมูลต่อเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศทีเกิดขึ้นได้ ทำให้ลืมเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศนั้นได้

3.2.3 การได้รับกำลังใจจากพยาบาล ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ พยาบาลให้คำแนะนำ การช่วยเหลือ และกำลังใจโดยเฉพาะในด้านจิตใจดีมาก ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกพอใจกับการช่วยเหลือของพยาบาลเป็นอย่างมาก ทั้งในเรื่องการให้กำลังใจ การให้คำแนะนำ การติดต่อ ประสานงาน หรือการดำเนินคดีต่าง ๆ ในกรณีทีผู้ให้ข้อมูลหรือญาติไม่ทราบหรือไม่เข้าใจ

สาเหตุของการเกิดเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศ

สาเหตุทีทำให้เกิดเหตุการณ์การถูกรู้อรณกรรมทางเพศตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า เกิดจากตัวผู้ถูกรู้อรณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) และจากผู้กระทำารู้อรณกรรมทางเพศ

1. จากผู้ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้ให้ข้อมูลไว้วางใจหรือเชื่อใจผู้อื่นง่ายเกินไป และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือคำเตือน และห้ามปรามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น ประกอบด้วย

1.1 ความไว้วางใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า การที่ผู้ให้ข้อมูลไปด้วยกันกับเพื่อนชายตามลำพังโดยเฉพาะเวลากลางคืนและการอยู่ในที่ ๆ ลับตาคนกับผู้ชายสองต่อสอง รวมทั้งการยอมไปไหนมาไหนกับผู้ชายที่เพิ่งคบกันได้ไม่นาน เป็นสาเหตุนำไปสู่การเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น

1.2 การไม่เชื่อฟัง ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า การที่ตนเองไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือคำเตือน และห้ามปรามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งได้คำเตือนและห้ามไม่ให้ออกไปเที่ยวกับผู้ชายแล้ว ผู้ให้ข้อมูล ไม่เชื่อฟังจึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นขึ้น

2. จากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ ตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เช่น การดื่มสุรา และดื่มเบียร์ เป็นต้น จึงทำให้ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศขาดสติและพุดจาไม่รู้เรื่อง เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น

ความต้องการการช่วยเหลือ

ความต้องการการช่วยเหลือ เป็นการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่ต้องการการช่วยเหลือเพิ่มเติมจากภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ขึ้น ซึ่งสามารถสรุปความต้องการการช่วยเหลือ ได้แก่ ด้านจิตใจและด้านข้อมูลเกี่ยวกับ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

1. ด้านจิตใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า หลังเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น ผู้ปกครองแจ้งความดำเนินคดี แต่การดำเนินคดีล่าช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่สามารถจับตัวผู้กระทำผิดได้ บางรายใช้เวลาเป็นปี นอกจากนี้ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับคดีความ จึงต้องการการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ในด้านกฎหมายหรือการดำเนินคดีความ

2. ด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ว่าภายหลังจากเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้นนั้น ผู้ให้ข้อมูลมีโอกาสได้รับเชื้อโรคหรือติดโรคจากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศได้ โดยเฉพาะโรคเอดส์ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ทำให้ไม่ได้ป้องกันและไม่ได้ใส่ถุงยางอนามัย รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลยังเป็นวัยรุ่นจึงยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จึงต้องการคำแนะนำเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

อภิปรายผล

จากการศึกษาประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง การอภิปรายผล แบ่งเป็น 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ และ 3) ความต้องการความช่วยเหลือ

1. ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วส่งผลต่อตนเองโดยเป็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายน่ากลัว มีผลต่ออนาคต ทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นทำให้หมดอนาคต ทำลายความหวังทุกอย่างในชีวิต จนบางครั้งคิดอยากฆ่าตัวตาย เกิดความอับอาย เนื่องจากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิต ตลอดจนไม่คิดว่าจะต้องประสบกับเหตุการณ์ดังกล่าว ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นภาวะวิกฤตของชีวิต (Crisis Situation) ซึ่งเป็นภาวะที่มีความสับสน ทำให้เกิดการสูญเสียความสมดุลทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ และมีอาการแสดงทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยเกิดขึ้นเมื่อบุคคลต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นอันตรายก่อให้เกิดปัญหารุนแรงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือแก้ปัญหานั้นจากวิถีทางหรือแหล่งช่วยเหลือต่าง ๆ ได้ (Caplan, 1964) สอดคล้องกับการศึกษาของ อินทิรา พัวสกุล และคณะ (2542) ที่ศึกษาปฏิกิริยาทางด้านจิตใจและผลกระทบทางจิตใจของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ พบว่า เด็กที่เพิ่งถูกทารุณกรรมทางเพศอาจมีอาการหวาดกลัว ผันร้าย วิตกกังวล ตกใจง่าย และมีความคิดอยากตาย รวมทั้งมีความรู้สึกได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง (Posttraumatic Stress Disorder) ซึ่งเป็นอาการเนื่องมาจากการประสบกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่ไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิต

นอกจากนี้การถูกทารุณกรรมทางเพศยังก่อให้เกิดบาดแผลทางจิตใจ (Traumatic Experience) รู้สึกเป็นตราบาดปิดตัว ก่อให้เกิดความสับสนภายในจิตใจ ทั้งความรู้สึกผิด อับอาย วิตกกังวล กลัวว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นกับตนเองซ้ำอีก รู้สึกตนเองไม่มีคุณค่า เกิดอารมณ์เศร้า และความรู้สึกเหล่านี้จะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมแยกตัว การคิดทำร้ายตัวเองหรือฆ่าตัวตาย (จิราวรรณ แทนวัฒนกุล และคณะ, 2545) สอดคล้องกับการศึกษาของ สุวพัทธ์ เวชวิบูลย์ (2540) ศึกษาเกี่ยวกับสภาพจิตใจของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในเด็กผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่อาศัยอยู่ในศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ที่มีอายุตั้งแต่ 10-16 ปี จำนวนทั้งสิ้น 10 ราย พบว่า สภาพจิตใจภายหลังจากการถูกทารุณกรรมทางเพศของเด็ก พบปัญหาด้านอารมณ์เป็นลักษณะเด่นได้แก่ ความวิตกกังวล อารมณ์เศร้า รู้สึกเห็นคุณค่าของตนเองต่ำ มีความคิดฆ่าตัวตาย หรือต้องการฆ่าตัวตาย และการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ร่างกายได้รับ

บาดเจ็บตั้งแต่อาการที่ไม่รุนแรงจนถึงอาการที่รุนแรง ได้แก่ รอยฟกช้ำ อาการปวดเมื่อยต่าง ๆ และได้รับบาดเจ็บทางช่องคลอด เช่น ช่องคลอดฉีกขาด มีเลือดออกช่องคลอดหลังมีเพศสัมพันธ์และมีปวดแสบท้องน้อยและช่องคลอดเวลาปัสสาวะ เป็นต้น ซึ่งการได้รับบาดเจ็บดังกล่าวนี้เกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยินยอมหรือไม่สมัครใจทำให้เกิดมีการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ และสอดคล้องกับการศึกษาของ อูมาพร ตรังคสมบัติ (2542) ที่กล่าวว่า ผลกระทบทางร่างกายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ทารุณกรรมทางเพศขึ้น คือ เด็กจะมีอาการบาดเจ็บทางร่างกาย ได้แก่ บาดแผลที่อวัยวะเพศ ช่องคลอดฉีกขาด ซึ่งเกิดจากการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ บางรายอาจถึงแก่ความตายได้ด้วยเกิดการติดเชื้อที่อวัยวะเพศ การอักเสบของช่องคลอด คลอดจนเกิดการติดเชื้อเอดส์และการตั้งครรภ์ได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ แคมเบล และ ฮัมฟรีย์ (Campbell & Humphreys, 2004) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการถูกทารุณกรรมทางเพศในเด็กวัยรุ่น พบว่า ความรุนแรงที่เด็กได้รับส่งผลกระทบโดยตรงต่อสุขภาพทางร่างกาย ได้แก่ การได้รับบาดเจ็บตั้งแต่ระดับเล็กน้อยจนกระทั่งถึงแก่ชีวิต

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นมีผลต่อครอบครัว ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นภาวะวิกฤตของครอบครัว โดยผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อครอบครัวมีทั้งในด้านบวกและด้านลบ ผลในด้านบวก คือ สมาชิกในครอบครัวมีความห่วงใย ความใกล้ชิด และการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน โดยผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการมีสมาชิกในครอบครัวดีขึ้น บิดามารดาและสมาชิกทุกคนในบ้านมีความห่วงใย คอยดูแลเอาใจใส่ ผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น และสมาชิกทุกคนในบ้านมีความใกล้ชิด พุดคุยอยู่เป็นเพื่อน และมีการปลอบโยนให้กำลังใจ ซักถามผู้ให้ข้อมูลตลอดเวลา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีกำลังใจดีขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการดูแลสมาชิกในครอบครัวที่เกิดภาวะวิกฤต จะทำให้สมาชิกที่มีภาวะวิกฤตมีความวิตกกังวลลดลงและเกิดทัศนคติที่ดีขึ้น (Cole et al., 1998) และยังช่วยคลายซึ่งสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทำให้สมาชิกที่มีภาวะวิกฤตรับรู้ถึงความรัก ความห่วงใย ความใกล้ชิด รู้สึกว่าไม่ถูกทอดทิ้ง ได้รับกำลังใจจากครอบครัว ทำให้เข้าใจและรับรู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้มากขึ้น (Halm & Titlen, 1990) สำหรับผลในด้านลบต่อครอบครัว คือ ความเสียใจ ซึ่งจากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้บิดามารดาเสียใจ โดยมารดาจะร้องไห้เมื่อเห็นผู้ให้ข้อมูลร้องไห้ สำหรับบิดาจะเสียใจจนบางครั้งไม่อยากไปทำงาน ทั้งนี้เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความผูกพันกันอย่างแนบแน่นและใกล้ชิด มีความรักซึ่งกันและกันตั้งแต่เกิดจนตาย เมื่อมีสมาชิกภายในครอบครัวต้องเผชิญหรือประสบกับเหตุการณ์ที่วิกฤต ก็ส่งผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัวเช่นเดียวกับที่สมาชิกคนนั้นของครอบครัวประสบอยู่ (รุจา ภูไพบูลย์, 2541)

อย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการเกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศขึ้นกับตนเองนั้น ส่งผลทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตของตนเอง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลต้องหาวิธีการจัดการกับอาการและความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ตนเองนั้นสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ ซึ่งวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นผู้ให้ข้อมูลจะใช้วิธีการจัดการด้วยตนเอง โดยการเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียวเนื่องจากรู้สึกอับอายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ วิซาร์ด มอนช์ และมิสซ์ (Vizard, Monch, & Misch, 1995) ศึกษาถึงผลกระทบทางด้านจิตใจของวัยรุ่นที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ พบว่า ความชัดเจนเกี่ยวกับวัยรุ่นที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ คือ มีลักษณะแยกตนเอง ความรู้สึกแปลกแยกกับครอบครัวของตนเอง เป็นสาเหตุของการแยกตัวหรือการอยู่คนเดียว และการใช้ยานอนหลับก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้จัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งยาที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นยานอนหลับ เพื่อช่วยให้สามารถนอนหลับได้ทำให้ลืมปัญหาและลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ต้องคิดมากและรู้สึกสบายใจขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาหนึ่งที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการปัญหาของสตรีที่ถูกสามีทารุณกรรม พบว่า ภรรยาที่ถูกกระทำรุนแรงมักหาทางออกโดยการดื่มสุราและการใช้สารเสพติด เพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ความรุนแรงและคิดว่าจะช่วยผ่อนคลายความเครียด โดยสารเสพติดที่ใช้บ่อย คือ ยานอนหลับ (Yam, 1995) สำหรับวิธีสุดท้ายที่ผู้ให้ข้อมูลใช้เพื่อจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ การพึ่งศาสนาหรือใช้ศาสนาเป็นที่พึ่งทางใจ ทั้งนี้เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลและครอบครัวประสบกับภาวะวิกฤตของชีวิต และจากข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล พบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธจึงมีการนำหลักคำสอนและการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาได้แก่ การทำบุญ ตักบาตร รดน้ำมนต์ และสวดมนต์ไหว้พระ มาเป็นวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเชื่อว่าจะช่วยให้จิตใจสงบและพ้นทุกข์ และทำให้เกิดความผาสุกทางจิตใจ สอดคล้องกับการศึกษาของ วังรัตน์ ไสสุข (2544) ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการทางด้านจิตวิญญาณและการปฏิบัติเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วยที่มีภาวะวิกฤตและครอบครัวในด้านความเชื่อความศรัทธาในศาสนา พบว่า ผู้ป่วยและครอบครัวที่มีภาวะวิกฤตมีความต้องการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา เช่น การทำบุญ ตักบาตร สวดมนต์ ทำสมาธิ เป็นต้น เพื่อให้ช่วยคุ้มครองและพ้นจากความทุกข์ทรมาน

สำหรับอีกวิธีหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้เพื่อจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ การจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยการพูดคุยกับเพื่อน และการเบี่ยงเบนความสนใจด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ร้องเพลง เล่นเกมส์ และไปเที่ยวกับเพื่อน พยายามอยู่คนเดียว รวมทั้งได้รับกำลังใจจากพยาบาล ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการกระทำเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจและผ่อนคลายความเครียด ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการใช้กลไกทางจิต (Defense Mechanism) ที่บุคคลนำมาใช้เมื่อประสบปัญหา เพื่อให้อารมณ์และความรู้สึกดีขึ้น หรือรู้สึกว่าการรุนแรงของเหตุการณ์นั้น

สลดง (Johnson, 1997) สอดคล้องกับการศึกษาของ สุชา จันทรโธม (2543) ที่กล่าวว่า การเล่นหรือ การทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการแสวงหาความปรารถนา ความสนุกสนาน และการแสวงหาความพึงพอใจ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในมนุษย์ทุกคน การเล่นหรือการทำกิจกรรมดังกล่าวจะทำให้เกิดความ สนุกสนาน ช่วยละทิ้งความจริงบางส่วนไป โดยเฉพาะความจริงที่ทำให้บุคคลรู้สึกเจ็บปวด กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเล่น จะทำให้บุคคลหรือเด็กลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้น ทำให้เกิด ความรู้สึกสบายใจขึ้น

2. สาเหตุของการเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ

จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศตามการรับรู้ ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า สาเหตุเกิดจากผู้ถูกระทำการทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) ได้แก่ ความ ไร้ความไว้วางใจโดยผู้ให้ข้อมูลไปกับเพื่อนชายตามลำพัง โดยเฉพาะในเวลากลางคืน หรืออยู่ในที่ลับตาคน กับเพื่อนชายสองต่อสอง หรือการไปกับผู้ชายที่พึ่งคบกัน จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณ กรรมทางเพศ รวมทั้งการไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนและการตักเตือนของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ ไม่ให้ไปเที่ยวหรือไปกับผู้ชายสองต่อสอง โดยเฉพาะในเวลากลางคืน จึงเป็นสาเหตุของการเกิด การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่ ให้ความสำคัญและสนใจกับเพื่อนหรือเพื่อนต่างเพศมาก ต้องการความเป็นอิสระมาก ไม่ชอบฟัง คำสั่งไม่ร่วมมือ และไม่ชอบการบังคับขู่เข็ญ ชอบทำในสิ่งใหม่ ๆ ตามกลุ่มเพื่อน เชื่อเพื่อนในกลุ่ม เป็นอย่างมาก รวมทั้งเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงและมีความเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายใน และภายนอก มีการเจริญเติบโตของลักษณะทุติยภูมิทางเพศที่เด่นชัด มีการเปลี่ยนแปลงเป็นลักษณะ เพศที่เห็นได้จากภายนอก โดยวัยรุ่นหญิงเต้านมมีขนาดโตขึ้น มีรูปร่างทรวดทรง สะโพกผายออก อวัยวะเพศมีขนาดโตขึ้น มีขนขึ้นที่บริเวณอวัยวะเพศ และเริ่มมีประจำเดือนซึ่งเป็นสัญญาณที่เข้าสู่ วัยรุ่น มีเพศสัมพันธ์ได้ เป็นต้น จึงเป็นแรงกระตุ้นให้วัยรุ่นหญิงเริ่มมีการสนใจเพศตรงข้าม และ เมื่อมีการพบปะสังสรรค์กัน วัยรุ่นหญิงเริ่มให้ความสำคัญต่อการประพฤติดูปฏิบัติตามบทบาททาง เพศของตน เพื่อให้เกิดความประทับใจซึ่งกันและกัน เข้าใจความแตกต่างระหว่างเพศทั้งสอง รู้จัก ปฏิบัติตัวต่อเพื่อนต่างเพศ ทำให้สัมพันธ์ภาพไปถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ได้ และวัยรุ่นยังมีพัฒนาการ ทางสังคมมีการพบปะสังสรรค์กัน ให้ความสำคัญแก่เพื่อนมากกว่าครอบครัว โดยเฉพาะกับเพื่อน ที่เป็นเพศตรงข้าม วัยรุ่นให้ความสำคัญต่อการประพฤติดูปฏิบัติตามบทบาททางเพศของตน เพื่อให ้เกิดความประทับใจซึ่งกันและกัน มีการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนต่างเพศไปถึงขั้นมี เพศสัมพันธ์ได้ (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2545) ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรนี้ถือว่าเป็น การทารุณกรรมทางเพศอย่างหนึ่ง (พนม เกตุมาน, 2540)

สำหรับสาเหตุที่ทำให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศอีกประการหนึ่งเกิดจากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ คือ การคัมเครื่องคัมแอลกอฮอล์ โดยพบว่า ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศบางรายได้มีการคัมแอลกอฮอล์ก่อนเกิดเหตุการณ์ การคัมเครื่องคัมแอลกอฮอล์นี้จะส่งผลให้ความยับยั้งชั่งใจของผู้คัมลดลง ผู้ที่คัมแอลกอฮอล์จะขาดความยับยั้งชั่งใจต่อแรงจูงใจภายในที่จะสามารถไตร่ตรองรู้คิดที่จะเอาชนะ ทำให้ความรู้ตัวน้อยลง การตัดสินใจเสีย การควบคุมตนเองเสีย ขาดสติ และไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จึงทำการที่ไม่เคยกระทำมาก่อน สอดคล้องกับการศึกษาของ คาวอลลิน (Cavallin, 1996) ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการทารุณกรรมทางเพศ พบว่า บิดาที่กระทำทารุณกรรมทางเพศต่อบุตรสาวมักมีการคัมสุราเป็นประจำ

3. ความต้องการการช่วยเหลือ

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการการช่วยเหลือในด้านคดีความ เนื่องจากครอบครัวและผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคดีความ ต้องการคำปรึกษาทางด้านกฎหมาย และต้องการให้ตำรวจช่วยเหลือและทำการสอบสวนหรือจับผู้ต้องหาให้ได้ ภายในเวลาอันรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเป็นเด็กและเยาวชน และครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีฐานะเศรษฐกิจที่ค่อนข้างยากจนและมีการศึกษาน้อย จึงทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และการเข้าถึงกฎหมายหรือการขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐก็เป็นเรื่องยาก รวมทั้งการหาบุคคลหรือหน่วยงานที่จะให้การช่วยเหลือสนับสนุนเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่าง ๆ ก็มีน้อยและเป็นเรื่องยากเช่นเดียวกัน สอดคล้องกับการศึกษาที่กล่าวไว้ว่า แนวทางในการช่วยเหลือ รูปแบบ และการดำเนินการช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ยังจำเป็นต้องใช้บุคลากรในทีมสหสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เช่น แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ ครู หน่วยงาน และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งในด้านคดีความก็เป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้ถูกทารุณกรรมทางเพศและครอบครัวไม่สามารถดำเนินการหรือจัดการได้ด้วยตนเอง จึงต้องอาศัยพึ่งพาเจ้าหน้าที่ตำรวจในการช่วยเหลือนดังกล่าว (โยเซฟ เพียร์เทียร์ธรรม, 2541)

นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลยังมีความต้องการการช่วยเหลือในด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ด้วย เนื่องจากเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้ให้ข้อมูลบางรายเป็นเหตุการณ์ที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีโอกาสที่จะได้รับเชื้อโรคหรือติดโรคจากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคเอดส์ เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงมีความวิตกกังวลและเกิดความกลัวการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน จึงไม่ได้ใช้วิธีการป้องกันก่อนการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การใส่ถุงยางอนามัย เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาของ ซิการ์ด และคณะ (Sicard et al., 1992) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ และความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่

ในระดับมัธยมศึกษา อายุระหว่าง 14-25 ปี จำนวน 474 คน พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่กลัวติดโรคเอดส์ เนื่องจากมีพฤติกรรมทางเพศแล้ว ไม่ได้ใช้วิธีคุมกำเนิด อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลยังเป็นวัยรุ่นจึงอาจขาดความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์และโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ จึงเกิดความกลัวและวิตกกังวลเกี่ยวกับการติดโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2543) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่ต้องมีการให้ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้อง เพราะบุคคลเมื่อได้รับการเรียนหรือการอบรมให้ความรู้ที่ถูกต้องก็จะมีทัศนคติหรือเจตคติที่ถูกต้อง อันจะส่งผลต่อสภาพจิตใจที่มีต่อสถานการณ์นั้น ดังนั้นวัยรุ่นหญิงจึงต้องการความช่วยเหลือด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาถึงประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อหาแนวทางในการวางแผนช่วยเหลือแก่วัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศและครอบครัว ดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติการพยาบาล

1.1 เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อวางแผนหาแนวทางให้การช่วยเหลือวัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศทั้งในระยะวิกฤตและระยะยาว เพื่อลดความรุนแรงของผลที่เกิดจากเหตุการณ์ดังกล่าว และป้องกันการเกิดผลกระทบที่รุนแรงต่อไป โดยมีแนวทางการช่วยเหลือ ดังนี้

1.1.1 การช่วยเหลือในระยะวิกฤต จากผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศจะมีความรู้สึกหมดอนาคตและอยากฆ่าตัวตาย พยาบาลจึงควรตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว โดยการให้สุศึกษาและคำปรึกษา และสนับสนุนครอบครัวให้ดูแลช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่วัยรุ่นหญิง รวมทั้งการเฝ้าระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้นอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นหญิงมีการใช้ยานอนหลับเป็นการแก้ปัญหที่เกิดขึ้นด้วย พยาบาลจึงต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับขนาดและวิธีใช้ยา รวมทั้งอันตรายที่เกิดจากการใช้ยา เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ยา

1.1.2 การช่วยเหลือในระยะยาว ผลกระทบจากการถูกทารุณกรรมทางเพศย่อมส่งผลต่อวัยรุ่นหญิงในระยะยาว พยาบาลจึงควรนำผลการศึกษาที่ได้มาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการให้การบำบัดรักษาทางจิตใจแก่วัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศและผู้ปกครองให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป รวมทั้งให้การสนับสนุนผู้ปกครองหรือครอบครัวเพื่อให้การดูแลวัยรุ่นหญิงอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของวัยรุ่นหญิงให้กลับคืนสู่ปกติมากที่สุด

2. ด้านการบริหารการพยาบาล

ผู้บริหารหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการให้บริการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การให้คำปรึกษา การหาแหล่งสนับสนุนและช่วยเหลือต่อไปเพื่อจัดระบบบริการให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมต่อไป

3. ด้านการวิจัย

3.1 เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกรองผู้รับบริการ ผู้ปกครองหรือผู้เกี่ยวข้องต่อการทารุณกรรมทางเพศ ปัจจัยหรือสาเหตุของการเกิดทารุณกรรมทางเพศ ผลกระทบของการเกิดทารุณกรรมทางเพศ และวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นต้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาแนวทางการช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการที่ถูกทารุณกรรมทางเพศให้ครอบคลุมมากขึ้น

3.2 ควรมีการศึกษาถึงประสบการณ์ในกลุ่มที่ถูกทารุณกรรมทางเพศกลุ่มอื่น เช่น ผู้รับบริการ กลุ่มของผู้กระทำ กลุ่มของผู้ปกครองหรือบิดามารดา และบุคลากรด้านสุขภาพเพื่อศึกษาความแตกต่างในประเด็นต่าง ๆ และบริบทที่ต่างกัน